

โฆทพาส่าตุส่า

ฉบับเดือนมกราคม ๒๕๕๒

พระธรรมเทศนาในโครงการปฏิบัติธรรมวันที่ ๗ “เฉลิมพระเกียรติในหลวง ๘๑ พรรษา”

ปฐมเทศน์และมรรคททาวิสถิ

วันอาทิตย์ที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๑

การอบรมในวันนี้เป็นการถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราชซึ่งมีพระชนม์มายุครบ๘๑ปีในวันที่๕ ที่จะถึงนี้เพราะฉะนั้นในฐานะที่เราเกิดมาในแผ่นดินในรัชสมัยของท่านเราต้องรู้จักทำกัตถัญญไม่มากก็น้อยต้องมีความรู้สึกนึกคิดเพราะอะไร เพราะความกัตถัญญเป็นเครื่องหมายของคนดี ไอ้พวกอกัตถัญญทั้งหลายเป็นคนไม่ดี เพราะฉะนั้นเมื่อเรารู้แบบนี้เราก็ตองถามจิตของเราเองว่าเราจะเป็นคนดีหรือคนไม่ดี ถ้าเราเป็นคนดีเราก็ตองเป็นคนมีศีลมีธรรมด้วย เป็นคนมีความกัตถัญญรู้พระคุณคนด้วย รู้คุณข้าวน้ำเนาะโบราณเค้าบอกว่ารู้ข้าวแดงแกงร้อนของเค้า เพราะฉะนั้นมาฟังปาอาศัยมีชีวิตเป็นอยู่นั้นเนาะ บรรพบุรุษบรรพสตรีโคตรเหงาเล่ากออาศัยแผ่นดินนี้มานานก็สืบทอดกันมานานนั้นเนาะต้องรู้จักคุณค่าของแผ่นดิน คุณค่าของพระเจ้าแผ่นดินที่ท่านเป็นผู้ที่ปกป้องคุ้มครองรักษาในการป้องกันประเทศ ประชาชนทั้งหลายที่อยู่ในผืนแผ่นดินของท่านทำมาหากินมีผลมีประโยชน์ก็เสียภาษีอากรให้ท่านเพื่อท่านจะได้มีกำลังนั้นเนาะให้เงินเดือนทหารข้าราชการบริพารของท่านจะได้มีสติมีกำลังในการไปจัดซื้ออาวุธยุทโธปกรณ์จะได้มีกำลังเพื่อป้องกันประเทศชาติ พุทธศาสนา พระมหากษัตริย์ชนในชาติ

ถ้าเราเป็นพ่อค้าหาเงินหาทองได้แล้วเราไม่เสียภาษีละก้อแล้วท่านจะไปเอาเงินที่ไหนไปบูรณะประเทศใช้ป้องกันประเทศแล้วจะมีเงินเดือนที่ไหนไปให้ทหารถ้าเอาพวกพ่อค้าประชาชน เวลาเกิดศึกสงครามเอาพ่อค้าประชาชนไปสู้กับข้าศึกศัตรูจะสู้ไหวไหมนั้นเนาะ เราก็ตองดีรู้ว่าเออ! เนี่ยมีความจำเป็นที่จต้องเสียภาษีให้ท่านอย่างซื่ออย่างตรง เพราะฉะนั้นเมื่อเราเป็นคนอยู่ในศาสนาไม่มีทรัพย์สินสมบัติเงินทองใดๆเราก็ตองนึกว่าการที่เรามีศีลมีธรรมเราเป็นคนดีเราไม่มีปัญหาในครอบครัวเราก็ตองอยู่เย็นเป็นสุขด้วยศีลด้วยธรรมแล้วก็ทำให้ประเทศชาติอยู่เย็นเป็นสุข ทำให้ผู้ปกครองหรือในหลวงท่านจะได้ไม่เป็นทุกข์ร้อนในการที่เราเป็นคนดี หรือคนเกเรหรือจะตองเหมือนกับคนที่ก่อการร้ายพวกเนี่ยเพราะฉะนั้นเราอย่าไปเอาเยี่ยงเอาอย่างของคนไม่ดีคนไม่มีจิตสำนึกที่ดีไม่มีความกัตถัญญ พระพุทธเจ้าว่าคนกัตถัญญเป็นบุคคลหาได้ยาก ที่หาได้ยากเพราะอะไร เพราะว่าบุพพการีผู้ทำคุณก่อนแล้ว ผู้รู้ในพระคุณของท่านแล้วตอบแทนเนี่ยพระพุทธเจ้าว่าเป็นบุคคลหาได้ยากคือบุคคลที่เป็นบุพพการีคิดจะทำคุณแก่บุคคลอื่นให้ฟรีๆ เหมือนพ่อแม่ให้ลูกให้หลานฟรีๆอะไรอย่างเนี่ยหรือท่านให้ฟรีๆแจกฟรีๆเนี่ยแล้วคนที่ได้รับแจกฟรีแล้วมีจิตสำนึกในพระคุณของท่านแล้วเมื่อมีกำลังมีปัญญา มีเรี่ยวแรงหรือทำคุณประโยชน์ใดๆแล้วนึกถึงคุณท่านแล้วเอาผลประโยชน์เหล่านั้นไปทำกัตถัญญตอบแทนท่านเนี่ยพระพุทธเจ้าว่าเป็นบุคคลหาได้ยากทั้งบุพพการีทั้งผู้ทำกัตถัญญรู้พระคุณเนี่ย ถ้าที่เราจะให้รู้

อาณิสสรสังข์ใหญ่ไพศาลไปกว่านี้ก็คือว่าสิ่งใดที่มนุษย์ทั้งหลายหาได้ยาก ๆ หนึ่งคือคน
ธรรมดาผู้มีความกตัญญูที่หาได้ยากนี้เพราะฉะนั้นคนที่ไม่มี ความกตัญญูจะหาได้ง่ายทำไมจึง
หาได้ง่ายเพราะถ้ามนุษย์มาทั้งหลายนี้ไม่มีใครรู้ไม่มีใครเห็นเนี่ยพรหมเทพเทวดาท่านจะมา
สงเคราะห์เราเพราะท่านเห็นเราว่าเราเป็นคนกตัญญูซื่อสัตย์ต่อประเทศชาติพุทธศาสนา
พระมหากษัตริย์หรือเป็นผู้กตัญญูต่อแผ่นดินไม่ลบหลู่ดูหมิ่น เราจะไปอยู่ ณ ที่ใดก็มีคนที่ มีใจ
เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่เห็นว่าเป็นคนดีมีความกตัญญูเนี่ยหามิตรหาสหายได้ง่ายสำหรับคนดี ไอ้คนไม่ดี
ไปอยู่ที่ไหนก็ไม่มีใครปรารถนาที่เค้าจะคบค้าสมาคมพรหมเทพเทวดาก็อดทนระอาใจไม่
ต้องการเปลืองตัวไม่ต้องการเปลืองบุญเปลืองกุศลไม่มีใครอยากทำบุญกับคนไม่ดีเนี่ย
เพราะฉะนั้นเรารู้ไว้อย่างนี้

เพราะฉะนั้นการที่จัดโครงการถวายเป็นพระราชกุศลดำริ ที่ตามปกติแล้วอาตมาจะไม่
พูดถึงเรื่องทางโลกเท่าไรเพราะว่ามุ่งสอนให้พ้นทุกข์ไปนิพพานชาตินี้ทุกคนที่อาตมาเคยพูด
เคยสอนทุกอย่างนั้นเพื่อแสดงออกจากใจที่รู้จักจริงเห็นแจ้ง มีความเข้าใจในพระพุทธรูป
พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าแล้วนำเอามาแสดงไม่ได้มาเก่งทำตัวเก่งหรือดีเสมอ
พระพุทธเจ้าเพียงรู้นิด ๆ หน่อย ๆ รู้ไม่จบ รู้ไม่สิ้น คำว่ารู้ไม่จบก็คือรู้ไม่ถึงพระนิพพานแล้วก็มา
เที่ยวมาสอนหลอกลวงชาวบ้านเอาเงินเอาทองแล้วทำให้เค้าเสียเวล่ำเวลาเข้าใจผิดคิดว่าตัวเอง
ปฏิบัติสุดยอดนี้เยอะแยะเลยเตี้ยวันนี้เต็ม ๆ ทั่วแผ่นดินเต็มโลกเลยต้องว่าอย่างนี้ ฉะนั้นถ้าเรารู้แล้ว
เราก็จะได้ประพฤติปฏิบัติคำสอนของพระพุทธเจ้าในที่พระองค์แสดงมรรคก็คือหนทาง หนทาง
ทั้งทางโลกทางธรรมเนี่ย ทางโลกก็เหมือนกับทางที่เราขับรถเนี่ยเค้าเรียกทางมาสู่ที่นี้เราไม่
เหลียวซ้ายแลขวามาทางตรงเนี่ยเราก็มาได้เร็วแล้วก็ เป็นทางว่างด้วยถ้าทางไม่ว่างก็คลุก
คลัก ๆ มีนั่นมีนี่เป็นอุปสรรคเนี่ยเค้าเรียกทางไม่ดีหรือมรรคไม่ดี

ถ้ามรรคดีก็เป็นทางตรงและรวดเร็ว ฉะนั้นถ้าทางว่างอย่างเดียวจะเร็วที่สุด ถ้าทาง
โลกถ้าทางไม่ว่างก็มาเร็วไม่ได้ ฉะนั้นเนี่ยเสียซ้าย ๆ ว่างหรือเปล่าถ้าซ้ายว่างก็เสียได้ขวาว่าง
ใหม่ขวาว่างก็เสียขวาได้ถอยหลังหลังว่างหรือเปล่าหลังว่างก็ถอยได้ ไปข้างหน้ามาข้างหน้า
ว่างมีข้างก็มาได้ก็เหยียบได้เต็มที่เพราะฉะนั้นทางโลกก็เป็นอย่างนี้ต้องมาได้เร็วก็เพราะทาง
ว่างหรือมรรคหนทางว่างทางธรรมก็เหมือนกันทางธรรมก็เนี่ยที่นี้มรรคหนทางทางใจที่พวกเรา
ยังไม่ค่อยรู้จักเราจะเอาทางไหนเอามาเป็นทาง ๆ ใจของเรา พระพุทธเจ้าก็แสดงทานเนี่ย มรรค
ในทานก็คือคำว่ามรรคก็คือชอบ ๆ ในทานหรือชอบให้ทานภาษาเหนือเค้าว่ามรรคลากที่นี้พระ
อาจารย์ไม่เอาเอามรรคทานคือหนทางว่างมรรคให้ทานก็ให้ไปแล้วว่างไปแล้วหมดไปแล้ว
หายไปแล้วเนี่ยมรรคเราก็มาพิจารณาเอา! ทานที่ที่พระพุทธเจ้าเป็นทานบารมี หรือทานอุป
บารมี ปรมัตถบารมีแสดงว่าจะเป็นการบารมีก็เป็นมรรคหนทางเข้าถึงความพ้นทุกข์ดับทุกข์จะ
เป็นการอุปบารมีก็เป็นทางที่จะเข้าถึงความพ้นทุกข์ดับทุกข์ทานปรมัตถบารมีก็เป็นทางที่จะ
เข้าถึงความดับทุกข์พ้นทุกข์เพราะฉะนั้นเมื่อเราเอาทานขึ้นมาเนี่ยเป็นมรรคเค้าเรียกมรรคใน
ทานหรือทานเป็นมรรคที่จะพาเราเข้าสู่พระนิพพานเนี่ยเพราะฉะนั้นเราต้องทำจิตของเรา เนี่ย
กับที่เรารู้ที่พระองค์บอกให้ทานเราเป็นอุบายปัญญาของพระองค์แล้วเป็นทานบารมีด้วยแล้วจะได้

เห็นว่าสิ่งที่ให้ทานให้ด้วยความจริงใจทำให้เป็นประโยชน์แก่ผู้รับทานด้วยแล้วเราก็พอใจอย่างน้อยก็เป็นมิตรเป็นสหายกับคนที่ให้เค้าจะไม่เห็นว่าเราเป็นข้าศึกศัตรูที่นี้เราให้ไปแล้วก็วางไปแล้ว ที่พระพุทธเจ้าแสดงถึงจาคานุสติกับมัจฉานุสติในกัมมัฏฐาน๔๐กองเนี่ยก็มีจาคานุสติกับมัจฉานุสติอยู่กองหนึ่งด้วยเพราะฉะนั้นเราก็นึกถึงการให้ให้แล้วเราก็วางไปด้วยก็ทำอุบายในใจจะมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดจะมีรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณสิ่งใดก็เนี่ยเมื่อเราคิดว่าเราเอาทานเป็นมรรคหรือเอามรรคเป็นทานเนี่ยเราก็มืออะไรก็ให้หมดนั้นนะทานภายในทานภายนอก ทานภายนอกทรัพย์สินสมบัติวัตถุข้าวของเนี่ยให้ไป ให้แล้วมันก็ว่างแล้วหมดแล้ว สิ่งที่เราให้ไปแล้ววางไปแล้วเราก็ไม่ห่วงไม่กังวลไม่เป็นทุกข์กับสิ่งที่เราให้เพราะเราให้แล้วก็ไปประโยชน์เค้าก็กินเค้าก็ใช้ก็หมดไปแล้วตามที่เราให้เค้าเจตนาเราให้ด้วยความจริงใจไ้อัตว์จริงใจก็เป็นสัจจะก็เลยเป็นสัจจะทานให้ด้วยความจริงใจแล้วมันก็ว่าง แล้วก็ทานนั้นก็บริสุทธิ์เพราะว่าอย่างบริสุทธิ์ก็ว่างทั้งภายในภายนอกจึงเรียกว่าทานในทานนอก

เมื่อเรารู้จักทานในทานนอกทานนั้นแหละเป็นมรรคที่จะเข้าถึงความพ้นทุกข์ดับทุกข์อันนี้เป็นอุบายวิธีของพระพุทธเจ้าที่พระองค์แสดงทานบารมีเนี่ยเพราะฉะนั้นมืออะไรเราก็มือมืออะไรข้างอยู่ในจิตข้างอยู่ในใจไม่ว่ารูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณี่ใดๆเนี่ยต้องให้ทำไม่จริงต้องให้เพราะถ้าเราไม่ให้เป็นยังงั้นเราก็ลองถามจิตถามตัวเราดูถ้าเราไม่ให้จะเป็นยังงั้นเราก็ต้องมีทุกข์เพราะเราเอาเราเก็บเอาไว้เค้าเรียกทุกข์เกิดจากการรักษาไ้อทุกข์เกิดจากการแสวงหาคือแสวงหามาแล้วก็ขณะที่เราแสวงหาก็คือทุกข์อยู่แล้วทั้งวันทั้งคืนอดหลับอดนอนหรือเราต้องทำงานเหนื่อยเหนื่อยเมื่อยล้าเพื่อแสวงหาเอามา วัตถุที่เราประสงค์จะเป็นทรัพย์สินสมบัติเงินทองอะไรก็ตามเราหาได้ด้วยความทุกข์และขณะที่หามาได้แล้วเราก็เก็บไว้ก็เป็นทุกข์เค้าเรียกว่าทุกข์เกิดจากการรักษาหรือเราต้องบำรุงรักษาต้องดูแลเดี๋ยวใจจะปล้นไฟจะไหม้ไฟจะท่วมแผ่นดินไหวไฟจะไหม้อะไรเนี่ยต้องเป็นทุกข์ด้วยการระวังรักษา การระวังรักษาไว้ดีแล้วไม่เกิดเหตุทุกข์ภิกษัยไม่เกิดเหตุใดแต่สังขารเราก็เสื่อมไปทุกวันหรือสิ่งเหล่านั้นก็อาจจะเสื่อมคุณภาพก็ได้หรือพินสมัยไปเป็นของที่ล้าสมัยไปไม่มีค่าไปก็ได้เนาะเป็นทุกข์เกิดจากการพลัดพรากอีกเราเก็บไว้ดีรักษาไว้ดีแต่ไม่เป็นที่นิยมหรือเค้าเห็นว่าไม่มีค่าซะแล้วเราก็ทุกข์ทั้งขึ้นทั้งล่องเลยหมายถึงว่าทุกข์เกิดจากการแสวงหา ทุกข์เกิดจากการระวังรักษา ทุกข์เกิดจากการพลัดพรากที่เสียไปหรือไม่ได้เป็นไปตามประสงค์ที่เราต้องการนั้นเนาะทุกข์ที่เราเห็นว่าสิ่งที่มีค่าที่สุดกับไม่มีค่าขึ้นมาเนี่ยเราก็จะต้องเป็นทุกข์ พระพุทธเจ้าจึงจะต้องมีทานเนี่ยสิ่งที่เรามีอยู่เนี่ยเป็นทานพระองค์จึงสอนให้สิ่งที่เรามีอยู่นั้นแหละให้ทานให้แล้วก็วางไปหมดไปแล้วเราก็ไม่ทุกข์เพราะสิ่งที่เรามีอยู่เนี่ยจึงเรียกว่ามรรคทานหรือมรรคให้ทาน ให้บ่อยๆให้ทั้งภายในภายนอกให้แล้วมันจะได้ว่าง จิตเรามันจะได้ไม่กังวล ของมันก็หมดไปสิ้นไปไม่ต้องบำรุงรักษาแล้วมันหมดไปแล้วมันก็หมดความกังวลเพราะความกังวลนั้นแหละเป็นทุกข์ ความเสื่อมเป็นทุกข์ สิ่งเปลี่ยนแปลงไปที่เราไปคิดภายหลังถ้าเราโง่ไม่มีปัญญาเราก็เป็นทุกข์กับสิ่งที่ล่วงไปแล้วหรือหมดไปแล้วโดยภัยธรรมชาติแต่ถ้าเราไปให้ทานแล้วเราก็นึกว่าเราได้ทำความดีไว้กับคนอื่นแต่ถ้ามันหมดไปสิ้นไปโดยความประมาทของเราเองหรือมันอนิจจังถูกดิน น้ำ ลม ไฟ อากาศ

วิญญูญาณทำให้เสื่อมสภาพไปก็เป็นความโง่งของเราเองที่เราไม่ได้ทำให้เกิดให้ของที่มีอยู่เหล่านั้นเป็นประโยชน์เพราะฉะนั้นทานนี้จึงสำคัญ ตามนัยอันนี้ที่พระองค์แสดงทานไว้ใครเห็นก็แหม! ทานเนี่ยของกล้วยๆไม่เห็นมีอะไร สู้ไม่เห็นรักษาศีลนั่งสมาธิเจริญภาวนาอะไรไม่ได้ แต่หารู้ไม่ว่าเนี่ยรากเหง้าของพระนิพพานทานเนี่ยถ้าเป็นปรมาตถทานก็นิพพานได้เลยคำว่าแม้สละชีวิตของเราให้เป็นทานได้ก็ทุกอย่างก็หมดสิ้นไม่มีอะไรเพราะว่างหมดแล้วเมื่อเราให้สละชีวิตได้ไม่กลัวตายอย่างเนี่ยตายชะตาในวินาทีพริ้ว ด้วยการทำทานต้องว่าด้วยการให้ทานเราให้เป็นประโยชน์คนอื่นแล้วตายไปเนี่ยเราไม่ได้ยึดติดทั้งภายในเลยคือชีวิตเราไม่ได้ยึดติดเลยแล้วก็ไม่ได้ยึดติดภายนอกคือวัตถุทานที่เราให้ไปไม่เสียหายไม่เสียใจใจเราว่าง ก่อนที่เราให้เนี่ยเราให้ด้วยการเห็นประโยชน์คำว่าให้ด้วยการเห็นประโยชน์ก็คือเราเห็นคุณค่าของการให้ๆแล้วก็เป็นประโยชน์แก่คนอื่นด้วยแล้ววัตถุที่เราให้ก็เป็นของดีเหมือนที่พระพุทธเจ้าสร้างบารมี อุปบารมี ปรมาตถบารมีทุกภพทุกชาติพระองค์ก็ให้แต่ของดีๆทั้งนั้นทรัพย์สินสมบัติเงินทองแม้กระทั่งลูกเมียเนี่ยหมายถึงพระเวสสันดรเนี่ยทานให้หมดเลยแม้แต่ใครจะมาขอหทัยวัตถุดวงตาก็จะควักให้เนี่ยเราก็จะเห็นความยิ่งใหญ่ของทาน แหม! ว่าเราเคยปรามาสทานนี้กว่าให้กันง่าย ๆ อย่างนี้ไม่เห็นแล้วทานก็ไม่เห็นช่วยเราให้พ้นทุกข์อะไรแต่หารู้ไม่ว่าพระพุทธเจ้าว่าศรัทธาในทานยังไม่พอต้องมีปัญญาประกอบต้องมีศรัทธาไปด้วยต้องเห็นคุณค่าของการให้ที่เราให้เนี่ยเพื่อให้เราจะได้ไม่มีทุกข์จะได้ไม่กังวลกับความทุกข์สิ่งที่มีอยู่เนี่ยแล้วเราให้ทานก็ให้เป็นประโยชน์แก่คนอื่นคนอื่นเค้าได้กินได้ใช้ ที่เอาตมาเคยพิจารณาเห็นว่าสรรพสิ่งทั้งหลายเนี่ยสิ่งที่สร้างสำเร็จขึ้นมาเนี่ยสร้างสำเร็จด้วยบารมีเนี่ยเหมือนเค้าสร้างเค้าทำขึ้นมาด้วยปัญญา เพราะทุกคนที่จะสร้างขึ้นมาได้ก็ต้องเป็นคนมีปัญญาสร้างขึ้นมา ก็เป็นปัญญาบารมี ทำด้วยความขยันก็เป็นวิริยะบารมี ทำด้วยความอดทนก็เป็นขันติบารมี ทำด้วยความจริงใจก็เป็นสัจจะบารมี ทำเพื่อปรารถนาให้สำเร็จก็เป็นอธิษฐานบารมี ทำด้วยใจรักก็เป็นเมตตาบารมี เมื่อสำเร็จแล้วก็วางเฉยก็เป็นอุเบกขาบารมี แล้วเราของที่สำเร็จไปขายหรือให้ทานหรือให้เจ้านายเค้าให้รางวัลหรือให้เงินเดือนก็เป็นทานบารมี เราได้เงินได้ทองได้ข้าวได้ของมากินมาใช้มีกำลังมารักษาศีลก็เป็นศีลบารมี มาประพฤติเนกขัมมะก็เป็นเนกขัมมะบารมี เพราะฉะนั้นทุกอย่างเนี่ยสำเร็จด้วยบารมีจริงๆไม่ใช่พูดเล่นเพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าเนี่ยแต่ละอย่างถ้าเราเอามาใครครวพิจารณาเราจะเห็นว่าสิ่งที่พระองค์สอนต้องมีความสำคัญแน่นอนแล้วพระองค์ก็บอกเป็นนัยยานิภกรรมบาทหนึ่งคาถาหนึ่งเนี่ยเหมือนทานอย่างหนึ่งเนี่ยเป็นคาถาคำว่าทานคือการให้มีอะไรก็ให้หมดมีรูปก็ให้หมด มีเสียงก็ให้หมด มีกลิ่น มีรส มีโณภูฏัพพะ มีธรรมารมณให้ไปแล้วมันจะได้วางให้ไปแล้วมันจะได้เราจะได้ไม่มีทุกข์กับรูป ไม่มีทุกข์กับเสียง ไม่มีทุกข์กับกลิ่น ไม่มีทุกข์กับรส ไม่มีทุกข์กับโณภูฏัพพะ ไม่มีทุกข์กับธรรมารมณแล้วเราก็ไม่มีสมุทัยหมายถึงว่าจิตของเราที่เคยอยากในรูป ในเสียง ในกลิ่น ในรส ในโณภูฏัพพะ ในธรรมารมณมันก็ไม่มีความอยากหายอยากถ้าเราอยากมีอยู่มันก็เป็นทุกข์อยู่ ฉะนั้นเมื่อเราอยากให้ซะเลยหมายถึงว่าสมุทัยอันเป็นเหตุให้เกิดทุกข์คือตัดหาความอยากเราให้ตัดเหตุนั้นไปซะเลยสิ่งที่มีอยู่ให้ไป ก็หมดเหตุนั้น

เมื่อมันหมดเหตุคือไม่มีต้นเหตุวัตถุนั้นเป็นเหตุเราก็จะได้ไม่มีทุกขันธ์ก็เป็น
อุบายของพระพุทธเจ้าที่พระองค์แสดงเหมือนตามแนวอริยสัจจ์๔ สมุทัยเหตุให้เกิดทุกข์ก็คือรูป
เสียงกลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณฺ์และสิ่งที่มีอยู่ในจิตเราเนี่ย นิโรธะความดับทุกข์ก็เพราะไม่มี
เราดับรูป ดับเสียง ดับกลิ่น ดับรส ดับโผฏฐัพพะ ดับธรรมารมณฺ์ดับสิ่งที่มีอันเป็นต้นเหตุเสียแล้ว
ไม่มี มรรคหนทางคือมรรคทาน อาตมาต้องมาลงมรรคทานเนี่ยก็ให้มันทุกวันนะ มรรคลาภ
อยากได้ลาภอยากกินลาภชอบใจลาภเราก็ต้องกินทุกวันชอบทุกวันนี้เรามรรคทานก็ให้ทานทุก
วันให้แล้วก็หมดไปสิ้นไปว่างไปทำงานตายเลยเนี่ยเมื่อมันว่างทุกอย่าง อันนั้นเป็นว่างภายนอกที่
เราก็กินเป็นว่างภายในคือว่างจากความรู้สึกนึกคิด เมื่อเราว่างจากความรู้สึกนึกคิดเพราะสิ่งที่
เราจำเป็นต้องคิดไม่มีเพราะอะไรจึงไม่มีเพราะเราให้หมดแล้วเราก็ไม่ระลึกถึงมันเนี่ยก่อนนั้นเรา
มีทานเรารู้ว่าเรามีอยู่เนี่ย เพราะฉะนั้นไอ้เราก็ให้ดับไปเลยเพราะเราให้ต้นเหตุแห่งความรู้ไปแล้ว
เค้าเรียกว่าดับหรือดับรู้ไปเลยหมายถึงว่าเวลาที่เราจะนิพพานหมายถึงว่าสัมมาทิฏฐิเห็นชอบก็ไม่มี
ความเห็นแล้วเพราะเราให้เป็นทานไปแล้วหมด หมดจากความเห็นให้ไปแล้วก็ไม่มีว่าง
สัมมาสังกัปปไปดำริชอบเคยดำริ ที่ดำริให้ทานก็ให้ไปแล้วก็ไม่มีการดำริอีกแล้วว่าง ว่างจากการ
ดำริ สัมมาวาจาการพูดจาชอบพูดถึงวัตถุสิ่งของที่นั่นที่นี้ให้ทานไปแล้วก็ว่างไม่ต้องพูดถึงอีก
สัมมากรรมมันโตการงานชอบการงานที่เราต้องไปแสวงหามาก่อนนี้เพื่อจะมีทานมีอย่างนั้นอย่างนี้
เรามีแล้วเราให้ไปแล้วก็ว่างอีกงานที่จะทำไม่ต้องมีเพราะเรามีเราให้ไปแล้วเราว่างไปแล้ว
สัมมาอาชีโวอาชีพที่เคยสร้างเคยทำที่นี้เราให้ไปหมดแล้วว่างหมดแล้วทั้งเครื่องไม้เครื่องมือว่าง
เราจะไปนิพพานแล้วไม่มีอาชีพเพราะนิพพานนั้นว่างเราจะไปทำอาชีพอะไรกับพระนิพพานอีก
เราก็จะเห็นว่าอ้อ! เราให้ทานไปแล้วก็ว่างแล้วจริงๆ อาชีพมีอาชีพอะไรก็ให้ไปหมดเลยไม่มีเราก็ก
ว่าง สัมมาวาจาไม่เพียรชอบเคยเพียรทำอาชีพเคยเป็นสัมมาทิฏฐิอย่างนั้นอย่างนี้เพื่อได้วัตถุ
สิ่งของมานี้ให้ไปหมดแล้วให้ทานไปเกลี้ยงแล้วต้องว่าอย่างนี้ให้ทานไปแล้วหมดไปแล้วเกลี้ยง
ไปแล้วว่างไปแล้วนั้นนะความเพียรก็เพียรว่างอย่างเดียวเพราะเพียรไปเท่าไรให้ไปหมดเพียร
หามาได้เท่าไรก็ให้ทานไปหมดนั้นนะให้แล้วก็ว่างแล้วมันไม่ต้องเพียรอีกแล้วเพราะเรารู้ว่า
เพียรเท่าไรก็ต้องให้ทานให้หมดทานนั้นจึงว่าง สัมมาสติระลึกชอบก่อนนี้ระลึกเพื่อจะทำ
กิจการงานอย่างนั้นอย่างนี้ทำอย่างนั้นอย่างนั้นนั้นนะตอนนี้ไม่ต้องระลึกแล้วระลึกเท่าไรก็ให้
ทานไปหมดแล้วเพราะระลึกมาระลึกแต่เรื่องทานทั้งนั้นเลยระลึกที่ไรก็ระลึกแต่เรื่องทานกุจะต้อง
ให้หมดเดียวมีอะไรก็ต้องให้มีอะไรก็ระลึกจะให้ไปอีกเนี่ยทานให้ทานระลึกให้ทานแล้วก็ว่าง
สัมมาสมาธิตั้งใจมันชอบก็ตั้งใจมันในทานถ้าจิตไม่ตั้งมันคงให้ทานไม่ได้แล้วก็ต้องให้จนหมด
ด้วยเราก็จะเห็นว่ามรรค๘ก็มีอยู่ในทานเนี่ยเห็นมัย แล้วก็อริยสัจจ์๔ ก็มีอยู่ในทานเห็นมัย ทาน
อย่างเดียวก็สุดยอดเลยเนี่ยแต่ครูบาอาจารย์ไม่มีใครคิดถึงลูกศิษย์ลูกหาที่ประมาทมัวเมาถึง
เวลาได้แต่ให้ทานเดี่ยวๆก็โกรธเพราะทานอีกเนี่ยเรื่องนั้นเรื่องนี้อุปสรรคมากมายแต่ไม่เห็น
คุณประโยชน์ของการให้ทานเลยไม่ได้ให้ด้วยความรู้ด้วยถ้าเรารู้ว่าทานนี้เป็นนิยานิกรรมที่จะ
นำจิตของเราให้พ้นทุกข์เข้าสู่พระนิพพานได้ที่ว่าทานนี้เป็นปรมัตถทานก็นิพพานได้
เพราะฉะนั้นเราก็จะเห็นว่ามรรคทาน

เพราะฉะนั้นมรรคทานนั้นมีความสำคัญยิ่งใหญ่ที่ทุกคนมองข้ามหมดเลยที่ว่าทั่วโลกนี่เห็นว่าเป็นเรื่องจืดจางแสดงว่าเป็นผู้ประมาทในทานก็แสดงว่ายังไม่เข้าถึงปัญญาที่รู้แจ้งเห็นจริงนั้นแน่จึงมีความประมาทในทาน จึงไม่ให้นานตระหนี่ถี่เหนียวแล้วก็ยังไปลบหลู่ดูหมิ่นไปว่าคนให้ทานอีก เพราะฉะนั้นเรารู้แล้วเราก็จะไม่เป็นคนประมาทในทานเราจะมีทานทั้งภายในภายนอกอย่างนี้แล้วเราก็อ้อมอ้อมความว่างก็คืออ้อมอ้อมพระนิพพานนั่นเอง นิพพานัง ปรมัง สุตฺตญฺญํ คือว่างอย่างนี้ต้องสรุปลงตรงนี้แล้วเราก็จะได้ไม่ลั้งเลงสงสัยในทานอีกต่อไปไม่งั้นเป็นสัสสพัตตปราคาสในทานนั้นนะ สักกายะก็ภูริจิตว่าทานนั้นทานนี้อย่างนั้น อย่างนี้แต่ก็ยังไม่เข้าถึงทานที่แท้จริงแล้วก็เลยเป็นผู้มงายในทานหรือโมหะในทาน หลงในทานอีกแทนที่จะให้ทานนั้นเป็นนิยานิกรรมนำเราไปสู่การพ้นทุกข์ที่แท้จริง เรากลับไปลบหลู่ดูหมิ่นในทานบารมีของพระพุทธเจ้า ทานอุปบารมีของพระพุทธเจ้า ทานปรมัตถบารมีของพระพุทธเจ้าเนียแล้วเราก็เป็นคนหาสาระแก่นสารอะไรไม่ได้เป็นคนงมงามเป็นคนมีโมหะนึกว่าทานผมให้ทุกวันใส่บาตรให้ทานนั้นอย่างนั้นอย่างนี้แต่ไม่เคยเข้าใจในทานเลยทั้งๆที่ให้ทานเพราะอะไรเพราะไม่ได้พิจารณาทานไม่ได้ใคร่ครวญในทานว่าทานนั้นมีประโยชน์อย่างไรทำไมพระพุทธเจ้าจึงสอนให้เรามีทาน เมื่อเรารู้แล้วเข้าใจแล้วเราก็อาศัยทานนั้นแหละเป็นมรรคที่เรียกว่ามรรคทานหรือทานเป็นมรรคเข้าพหุจิตเราเข้าถึงพระนิพพาน นิพพานัง ปรมัง สุตฺตญฺญํ ให้ทั้งภายในภายนอกเห็นมัย แล้วใครลองไม่ให้ดูแล้วจะไปได้ไหมเนีย ไม่ให้มีตัวตนอยู่เลยให้ทานให้หมดต้องว่าอย่างนี้ทั้งภายในภายนอกให้จนว่างเลยว่างอย่างบริสุทธิ์ ทานบริสุทธิ์

ทานบริสุทธิ์คือไม่มีเหลือเลยต้องว่าอย่างนี้(หัวเราะ) แล้วเราก็จะรู้ว่าเออ! เราเข้าใจทานแล้ว รู้ทานแล้วทั้งที่เราไม่ทำทานมาเยอะแยะทั้งให้ทานทั้งถวายทาน ถวายสังฆทานอะไรเนี่ยมากมายมหาศาลแต่ไม่เคยรู้เรื่องทานที่แท้จริงเลย แล้วเราก็เลยประมาทในทานยังไม่เห็นคุณค่าของทานที่พระอาจารย์ก็เลยต้องมาชี้ว่าเนียข้อแรกเลยอ้อ! ทานนี้สำคัญมากเลยที่เราไม่มองข้ามนี้เป็นพุทธโอวาท เป็นพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าว่านิยานิกรรมแม้คาถาบทหนึ่งคำหนึ่งก็สามารถไปนิพพานได้หรือทำให้พ้นทุกข์ได้เนี่ย ถ้าโยมคิดตามอาตมาที่เทศน์ให้โยมฟังเนียโยมก็จะเข้าใจว่าเออ! เป็นได้จริงๆ ด้วยถ้าคิดอย่างที่ท่านคิดมาอย่างนี้แล้วเราก็พ้นทุกข์ได้ด้วยทาน อาศัยทานเป็นหัวหน้าเลยที่นี้คำว่าใช้ทานเป็นหัวหน้าที่นี้เราจำเป็นหลักเลยเอาเป็นหลักยึดติดเลยเอาหลักเลยเอาทานเป็นมรรคที่พระอาจารย์ว่าเป็นมรรคทานเนี่ยการให้เนียเป็นหัวหน้าเลยที่นี้มีอะไรก็ให้เป็นทานหมดจะมีอะไรมองซ้ายมองขวาเห็นรูปได้ยินเสียง ได้กลิ่น ได้รส ได้โผฏฐัพพะ ได้ธรรมารมณีให้ทานให้เกลี้ยงเลยแล้วเราจะได้ไม่มีทุกข์กับสิ่งเหล่านั้นยื่น เดิน นั่ง นอนเราก็จะว่างๆ เพราะเราให้ทานซะเกลี้ยงเลยความกังวล ความห่วงใย ความอาลัยอาวรณ์ความทุกข์ใจ ทุกข์หายหมดความเครียดความแค้นความพยาบาทความโลภ ความโกรธความหลงเนียหายหมดเลยกิเลสตัณหาที่ไม่มีตัวก็ให้เป็นทานไปแล้วจะมีได้ยังไงว่างหมดแล้วนิพพานัง ปรมัง สุตฺตญฺญํ แล้วเห็นมัยเนียถูกต้องตามพุทธโอวาทเพะเลย! ใครเถียงบ้าง ต้องถามอย่างนี้ไม่มีใครกล้าเถียงเลยเนียพระอาจารย์จึงต้องบอกว่าอาตมาหิบบอะไรขึ้นมาต้องเข้าได้เทศนาหิบบมาเป็นมรรคเป็นผลได้เนียไม่ได้พูดเล่นเพราะปัญญาอาตมาไม่เหมือนพระ

ทั่วไปไม่ได้คิดเห็นอย่างที่เค้าคิดเห็นกัน เพราะฉะนั้นเราจึงไม่มีทุกข์เมื่อเรามีทานให้หมดแล้วเนี่ยทำไมจึงไม่มีทุกข์ปัจจุบัน

ที่ว่านิพพานัง ปรมมัง สุขขังเป็นยังไง เมื่อเราให้ทานไปหมดแล้ววิตกวิจารณ์ในสิ่งที่มีอยู่หรือในรูป ในเสียง ในกลิ่น ในรส ในโผฏฐัพพะ ในธรรมารมณไม่มีวิตกวิจารณ์ไม่มีสังขารการปรุงแต่งจิตเพราะอาศัยรูป อาศัยเสียง อาศัยกลิ่น อาศัยรส อาศัยโผฏฐัพพะ อาศัยธรรมารมณก็ไม่มีเนี่ยที่พระพุทธเจ้าว่านิพพานัง ปรมมัง สุขขังแล้วปัจจุบันนี้เนี่ยแล้วเป็นนิรามิสสุขด้วยเพราะสุขเกิดจากความว่าง เค้าเรียกนิรามิสสุขเนี่ยแล้วก็ไม่ใช่ของยากเนี่ยเรื่องนิพพานัง ปรมมัง สุขขังก็ไม่ใช่ของยากนิพพานัง ปรมมัง สุขขังตายก็ให้ไปหมดแล้วทั้งภายในภายนอกชีวิตเราก็ไม่เสียดายแล้วตายเมื่อไรก็เนาเผาไฟใครไม่ฝังไม่เผาก็ไม่ห่วงแรงกาหมาอะไรมันจะกินก็ช่างหัวมันว่างไปแล้วไม่ยึดติดเนี่ยนิพพานัง ปรมมัง สุขขังแล้วเนี่ยเห็นมัยทานตายไปแล้วก็นึกให้ทานมีแรง กา หมาน้อยอะไรมันจะมากินก็ให้ทานไปหมดเลยเนี่ยแล้วเราก็เห็นว่าทานเนี่ยสุดยอดจริงๆที่พระพุทธเจ้าแสดงไว้เป็นนิยานิกกรรมนำจิตของเราเข้าถึงความดับทุกข์พ้นทุกข์สิ้นทุกข์ได้จริงแค่เนี่ยนิพพานัง ปรมมัง สุขขังเพราะทานเพราะเรามีทานนั้นแหละจึงสูญจึงว่างที่นี้เข้าใจแล้วเปิดโอกาสให้โยมถามได้วันนี้ ที่นี้ ใครยังไม่เข้าใจเรื่องทานอีกที่นี้ต้องเปิดโอกาส พระอาจารย์เนี่ยแสดงความรู้เรื่องทานให้เห็นเนี่ยไม่ฉะนั้นพวกโยมเนี่ยประมาทเรื่องทานนี้ทำที่นี้ก็ได้ทำที่นั่นก็ได้โอย! เยอะแยะเลยทั้งที่ให้ไปมากมายยังไม่รู้จักทานที่แท้จริงเลย(หัวเราะ)ต้องว่าอย่างนี้มาเจотานตัวจริงพวกโยมก็งงแล้วมันเป็นไปได้ยังไงเนี่ยทานอย่างเดียวนิพพานได้พระอาจารย์พูดถึงนิพพานเลย(หัวเราะ)อ้าว! ใครสงสัยเรื่องทาน เรื่องทานนิพพานได้หรือมรรคทานเนี่ยใครสงสัยบ้างเนี่ย พระอาจารย์สอนไม่จำกัดไม่มีอะไรจำกัดสำหรับอาตมาสอนได้ทุกรูปแบบต้องว่าอย่างนี้ ฉะนั้นจึงทำทานเนี่ย ถือว่าพวกโยมมีบุญที่ได้มาฟังอาตมาเนี่ยอาศัยวันเกิดในหลวงเป็นสำคัญถ้าไม่ใช่วันเกิดในหลวงอาตมาก็ไม่จัดหรือก้อาตมาก็เลี้ยงฟรีด้วย(หัวเราะ)ไม่ได้คิดเงินคิดทองหรือเค้าให้ธรรมทานฟรีให้มาทุกปีอาตมาไม่เคยรับแม้แต่บาทแม้แต่สลึงเดียวนะให้ฟรีหมดอาตมาเนี่ย เพราะอาตมาอยู่แล้วรู้อะไรพระพุทธเจ้าสอนว่า **สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ** การให้ธรรมเป็นทานชนะการให้ทั้งปวงนี้แหละชนะแบบนี้ให้ทานแล้วว่าง ให้ทานแล้วไปนิพพานเห็นมัยแน่มัยโยมจะได้รู้ความจริงตามพุทธโอวาทด้วย ไม่ได้โกหกมดเท็จพวกโยมหรือไปประจบประแจงพวกโยมอีกต่างหาก อาตมาก็อยู่ของอาตมาตามอัธยาศัยแล้วเนี่ยอ้าว! ใครสงสัยเรื่องทานเรื่องอะไรถามได้ทุกเรื่องเลยมีอะไรก็ว่างอย่างเดียวเอาถาม....

ชนะชัย เมฆา ผู้ถอดความและจัดพิมพ์

วันพฤหัสบดีที่ ๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

เวลา ๒๐.๐๕ น.